

Tô Tiểu Thư Và Cố Tiên Sinh

Contents

Tô Tiểu Thư Và Cố Tiên Sinh	1
1. 1-2	1
2. 3-4	5
3. 5-6	8
4. End	12

Tô Tiểu Thư Và Cố Tiên Sinh

Giới thiệu

Giới thiệu Nam chủ thầm mến nữ chủ. Giới thiệu của Tô tiểu thư: Cậu bé của tôi. Thanh xuân châu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-tieu-thu-va-co-tien-sinh>

1. 1-2

Chương 1 – Thời gian ngưng lại

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Tô Tổ đứng bên cạnh sân bóng rổ, ngơ ngác nhìn mấy nam sinh nữ sinh mặc đồng phục rộng thùng thình bên cạnh mình. Ánh mặt trời giữa trưa mùa hè nắng chói chang, từng khuôn mặt trẻ trung sinh động có vẻ quen thuộc nhưng lại có phần lạ lẫm, nhìn nét mặt của bọn họ dường như đang mong chờ điều gì đó.

Là gì nhỉ? Tô Tổ nghiêng đầu ngẫm nghĩ, suy nghĩ ồ ạt trong đầu, phía trên đầu cô bỗng có bóng đen đánh ụp tới. Tô Tổ vô thức ngẩng đầu, híp mắt lại, một bóng người cao lớn che tầm mắt cô. Vì khuất bóng nên đáng người kia được bao phủ bởi ánh sáng tản mát như nhật thực toàn phần trong sách vậy. Tô Tổ ráng nhìn rõ người trước mắt mình, trong ánh sáng mơ hồ, một người mặc quần áo thể thao màu trắng, đáng cười sáng lạn còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

“Trận đấu sắp bắt đầu rồi, Tổ Tổ, cậu nhớ thỏa thích thưởng thức dáng vẻ hiên ngang oai hùng của tớ nhé!”

Nháy mắt sau đó như thể chuyển cảnh quay trong phim, Tô Tổ thấy người mặc đồng phục rộng thùng thình bên kia sân bóng rổ đang ngúng nguẩy đuôi tóc của mình, vui vẻ quát với người nọ: “Đồ tự kỷ nhà cậu! Ai mà thèm xem cậu khoe khoang chứ!”

Không thèm ư?

Vậy thì ai tới sân từ sớm, ai xem từ đầu tới cuối không chớp mắt, ai đang sống những năm tháng tuổi xuân đó?

...

Trong mơ, thời gian vĩnh viễn dừng ở khoảnh khắc tốt đẹp nhất, nhưng sự thật lại khiến người ta trở tay không kịp.

Cuộc điện thoại của công ty dọn nhà đánh thức Tô Tổ hăng còn đang nằm mơ. Đầu dây bên kia là người lớn giọng, đang nói ầm ỹ với microphone: “Cô Tô à, tôi ở bên công ty dọn nhà! Năm phút nữa xe sẽ tới dưới nhà, cô chuẩn bị đi nhé!”

Tô Tổ vốn còn đang mơ màng giật mình, cúp điện thoại luống cuống đứng dậy.

Đúng vậy, hôm nay là ngày Tô Tổ dọn nhà. Nữ thanh niên Tô Tổ 28 tuổi hôm nay chính thức kết thúc kiếp sống phòng thuê của mình, cô đã có được căn phòng đầu tiên thuộc về mình. Không phải ở nơi cao sang gì, nhưng cảnh sắc cũng rất đẹp, giao thông tiện lợi, không phải kiểu nhà giàu nhưng cũng có phòng ngủ và phòng khách, tuy chim sẻ nhỏ nhưng đầy đủ ngũ tạng.

Khu chung cư tên “Nguyệt Loan”, diện tích phòng cũng không lớn, là khu vực khá yên tĩnh trong thành phố bận rộn ồn ào này, khu đất này có xây mấy tòa nhà như thế. Khoảng cách giữa các tầng khá cao, tỷ lệ xanh hóa tốt, khiến bầu không khí nơi đây có vẻ yên tĩnh, lại lịch sự tao nhã.

Nhưng điều hấp dẫn Tô Tổ nhất là trong phòng khách và phòng ngủ có cửa sổ thủy tinh rất to. Lần đầu tới xem phòng, Tô Tổ đứng trên tầng cao nhất, nhìn xuyên qua cửa sổ xuống thành phố cô đang sống, trong lòng như có giọng nói vang lên: Tô Tổ, đây không phải là căn phòng lý tưởng của mày ư?

Việc kế tiếp như nước chảy mây trôi, tuy giá phòng vượt quá mong muốn nhưng Tô Tổ vẫn dửng dưng cầm dùng hết toàn bộ tiền mình tích góp năm năm ra đặt cọc để mua trả góp, còn cam nguyện gánh khoản nợ này, trở thành nô lệ của căn phòng.

Đồ cần chuyển đã được đóng thùng xong từ hôm qua, Tô Tổ vội vàng rửa mặt thay quần áo, xe công ty dọn nhà cũng vừa kịp đến. Mấy người đàn ông đi ra đi vào, vận chuyển đồ đạc đầu ra đầu vào.

Ánh mắt của Tô Tổ dừng lại trên một chiếc thùng giấy màu trắng trong góc tường. Thùng không lớn, mặt thùng đã hơi ố vàng, nhìn có vẻ cũ nát. Tô Tổ ngẩng ra nhìn thùng giấy, lại như thể nhìn xuyên qua nó tới một nơi rất xa, mãi lâu sau cô mới khẽ ôm lấy thùng đi ra khỏi cửa.

Dọc đường đi, cô nói chuyện phiếm với mấy người dọn nhà, lúc đến dưới nhà, Tô Tổ hưng phấn nhảy xuống xe, đứng một bên nhìn đám người dỡ đồ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cửa sổ thủy tinh phòng mình, cười đến là vui vẻ hớn hở, không để ý tới chiếc xe Land Rover chạy qua mình.

Chiếc xe Land Rover không được Tô Tổ để ý kia cũng quẹo vào rồi dừng lại. Người đàn ông ngồi trên ghế lái khẽ cười vui vẻ, anh lấy di động ra, ngón tay thon dài ấn số.

“Chuyện gì vậy?” Giọng điệu phía đầu dây bên kia vẫn giữ vẻ lười biếng.

“Giúp tôi một việc, tôi muốn dọn nhà.”

“Dọn nhà à?” Hạ Nghị ngạc nhiên, “Không phải trước đó cậu còn bảo không có ý định ư? Sao đột nhiên lại đổi ý rồi? Hơn nữa không phải chiều nay cậu phải đi công tác à, chờ cậu về rồi chuyển cũng không muộn.”

“Mấy hôm nay cậu chuẩn bị giúp tôi một chút, mua thêm mấy đồ cơ bản là được, tôi về sẽ chuyển thẳng tới Nguyệt Loan. Chia khóa phòng thì cậu qua chỗ tôi lấy, còn lại tôi sẽ xử lý.”

Vừa cúp máy, Hạ Nghị đã có mấy dấu chấm hỏi trên đầu, lặng lẽ gạt lệ trong lòng: Tôi đâu phải vô công rồi nghề đâu, tôi đâu phải bảo mẫu nhà cậu đâu, người ta cũng là người có công việc bận rộn đứng đắn mà!

Chương 2 – Hàng xóm bị mạo danh

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Vất vả bận rộn suốt một ngày, cuối cùng Tô Tổ cũng được nằm xuống chiếc giường mềm mại trong phòng mới. Chăn phơi tới trưa ngập mùi nắng, Tô Tổ ngắm nhìn bốn phía, vách tường màu trắng sữa, đồ dùng trong nhà bằng gỗ thô, sơn pha màu xanh lá, còn có bóng đèn thủy tinh sáng bóng, nhà mới hoàn mỹ tất cả! Một cảm giác tự hào đột nhiên sinh ra một cách mãnh liệt, Tô Tổ ngẩng đầu chỉ lên trời, cười dài ba tiếng, điện thoại đột nhiên đổ chuông cắt đứt màn kịch của cô.

Chữ “Mẹ” hiển thị trên màn hình, Tô Tổ chào một tiếng “mẹ” đến là ngọt ngào, mang đầy tính chất chân chó. Nào có cách nào khác, ai bảo nhà bọn họ vẫn có truyền thống giáo dục “Phụ từ mẫu nghiêm” từ hai tám năm nay chứ. Bởi vậy nên ta nói, chân chó lâu năm sẽ biến thành thói quen mất thôi!

Mẹ Tô bên kia đầu dây hết sức bình tĩnh với hành vi chân chó của con gái, chỉ hỏi thăm tình hình dọn nhà sơ qua của Tô Tổ. Sau khi Tô Tổ Ninh Hót cẩn thận báo cáo một phen, cuối cùng mẹ Tô cũng đặc biệt khai ân tở về con gái đã biết tự lực cánh sinh, thỏa mãn với tác phong làm việc của cô.

Nhưng Tô Tổ Ninh Hót còn chưa đắc chí được bao lâu thì mẹ Tô đã bèn quăng cho cô một quả bom hạng nặng – Xem mắt. Lúc này Tô Tổ mới bừng tỉnh, thì ra dọn nhà chỉ là công tác chuẩn bị, khen ngợi chỉ là bước đệm, đây mới là chuyện trọng điểm nhé!

“Mẹ... Chuyện này mẹ không cần để ý đâu... Con...”

Tô Tổ dè dặt mở miệng từ chối, nhưng còn chưa kịp phản kháng thì mẹ Tô đã vô tình trấn áp: “Không cần mẹ để ý ấy à? Con gái nhà người ta 28 tuổi đã con đầy nhà rồi mà con còn bảo mẹ không cần để ý à?”

“...”

“Mẹ sắp xếp cho con xem mắt bao nhiêu lần rồi, không phải lần đó con gạt được mẹ không phải đi rồi à?”

“...”

“Lần này mẹ tuyệt đối không để con lừa nữa! Thời gian địa điểm mẹ đã hẹn giúp con rồi, ngày mai đấy...”

Mẹ Tô đã kiên quyết như vậy, Tô Tổ cũng không dám làm bừa nữa, chỉ đành đau đớn thay hôm chủ nhật tuyệt vời của mình. Cô ngẩng đầu 45 độ nhìn trần nhà ra vẻ ưu thương ba giây, sau đó quyết đoán đi tìm bạn thân cầu an ủi!

“Bạn thân yêu ơi...” Tô Tổ ôm điện thoại hờn giận rên rỉ.

“Ai là bạn thân yêu của cậu, gọi nhầm à?” Từ Mịch Mịch đeo tai nghe, nhàn nhã bảo dưỡng móng tay.

“Mịch Mỹ Nhân...” Tô Tổ đổi giọng bằng tốc độ ánh sáng.

“Hừ, thế nào, mẹ cậu lại bắt cậu đi xem mắt chứ gì?”

“Mỹ nhân quả nhiên liệu sự như thần! Chủ nhật này của tớ bị bóp chết từ trong trứng nước rồi.”

“Gái già gái ế như cậu cuối tuần phải lặn lội đi xem mắt còn không biết xấu hổ à?”

“Ôi chao ôi...” Tô Tổ rên rỉ, “Ngay cả cậu cũng ức hiếp tớ à, phải biết không phải ai cũng yêu sớm tảo hôn như cậu đâu nhé.”

“Tô Tổ,” Hiếm khi Từ Mịch Mịch đổi giọng nghiêm túc, “Đã lâu vậy rồi, có nhớ cũng chẳng được gì. Trong lòng cậu kháng cự thì dù mẹ cậu ép cậu đi xem mắt bao nhiêu cũng vô dụng. Việc này cậu phải tự vượt qua, chẳng nhẽ tốn mất mấy năm còn chưa đủ à?”

Mãi lâu không nghe thấy tiếng trả lời, Từ Mịch Mịch khê thở dài: “Không phải tớ bảo cậu đi tìm đàn ông yêu đương kết hôn sinh con ngay, nhưng nếu cậu đi xem mắt thì cũng nên cho nhau một cơ hội tìm hiểu, không làm được người yêu thì làm bạn cũng tốt chứ sao.”

Lại im lặng, nương theo tiếng rè rè sột soạt bên đầu dây kia, Từ Mịch Mịch cũng không rõ có phải người bên kia đang khẽ đáp lại hay không...

Đối tượng xem mắt của Tô Tổ là một giảng viên đại học Trung Văn, tên là Lương Diệp, là kiểu người trắng trẻo nhả nhặn, cử chỉ ăn nói đều ưu nhã khiến người ta như được tắm gió xuân. Vừa kết thúc chủ đề này, anh ta đã có thể khơi chủ đề khác khiến hai người không cần xấu hổ. Đây là lần đầu tiên Tô Tổ không cảm thấy áp lực khi đi xem mắt, ngược lại cô cảm thấy nói chuyện như vậy rất thoải mái tự nhiên. Đương nhiên không khí hài hòa thế này cũng cần bản thân Tô Tổ cố ý phối hợp.

Thời gian một chén trà chiều cứ thế trôi qua, Lương Diệp lái xe đưa Tô Tổ về trước cửa chung cư, hai người để lại cách thức liên lạc rồi lễ phép tạm biệt.

Ánh mặt trời sau trưa mang vẻ lười biếng, Tô Tổ đi dạo quanh chung cư dưới những tán cây, tâm tình hơi phức tạp. Việc xem mắt với Lương Diệp quá thuận lợi, thuận lợi đến nỗi vượt qua cả mong muốn của cô. Cảm giác này như thể vốn mình chỉ muốn đi một bước nhỏ, vô hình chung lại tạo ra bước ngoặt trong cuộc sống để mình nhảy ba bước, tự nhiên lại có lợi khiến người ta sợ hãi chẳng biết nên làm sao.

Hạ Nghị đang xách theo hai túi đồ dùng sinh hoạt hằng ngày từ siêu thị về đợi thang máy, ánh mắt đảo qua liền thấy một bóng người đang tới gần, anh ta ngẩng đầu lên, là một cô gái hơi gầy, tóc dài màu đen, đầu cúi thấp, chân bước chậm. Dáng vẻ như vậy nhìn có hơi quái lạ, vì thế Hạ Nghị liền nở nụ cười xấu xa.

Tô Tổ đang chìm trong thế giới của mình, không ngờ lại bị một tiếng cười đột ngột cắt ngang. Cô ngẩng đầu liền thấy một người cười lộ hàm răng trắng lóa, vẻ mặt ngốc nghếch, dáng người hơi to con, Tô Tổ lập tức đen mặt. Cô đã quên lúc này chỉ có hai người bọn họ đợi thang máy, thật ra anh ta đang cười dáng vẻ ngốc nghếch của cô lúc này đúng không.

Tiếng thang máy vang lên kịp lúc, Hạ Nghị thu nụ cười bước vào thang máy, Tô Tổ cũng bước vào theo.

Nhìn thấy anh chàng bự con xách đồ bằng cả hai tay, Tô Tổ tốt bụng hỏi xem anh ta muốn lên tầng mấy, Hạ Nghị đọc số xong, Tô Tổ lại ngáy ra mấy giây mới kịp phản ứng, ngơ ngác hỏi: “Anh cũng ở tầng cao nhất à?”

Hừm? Hạ Nghị tuy nhìn có vẻ ngốc nhưng không phải ngốc thật, thấy cô gái chỉ ấn tầng cao nhất đã ấn đóng cửa thì trong lòng đã sớm đoán được rồi.

“Đúng vậy. Hừm, xem ra tôi gặp được ‘hàng xóm’ rồi!” Hạ mỗ mạo danh bắt đầu thần nhiên làm quen.

Trong Nguyệt Loan này, mỗi tầng chỉ có hai phòng. Lúc trước Tô Tổ mua nhà, nghe người môi giới nói rằng phòng đối diện là phòng mẫu điển hình, nhưng lắp thiết bị xong đã có người đặt cọc, hơn nữa lắp đặt thiết bị xong cũng không cho khách vào xem nữa. Bây giờ xem ra hàng xóm thần bí khiến Tô Tổ thầm thương trộm nhớ bấy lâu chính là anh chàng bự con trước mắt này.

“Đúng vậy!” Tô Tổ nở nụ cười với Hạ Nghị. Nhìn anh ta có vẻ là người thoải mái, cô lại nhìn đồng hồ trong tay anh ta, có vẻ là mới tới. Tuy rằng điệu cười dưới tầng lúc này có vẻ hơi ngốc nhưng ấn tượng tổng thể của Tô Tổ về Hạ Nghị cũng không tệ lắm.

Trong lúc Tô Tổ âm thầm đánh giá chiều cao của anh ta thì Hạ Nghị cũng kinh ngạc vì nụ cười của cô. Vốn ngũ quan của cô có vẻ mờ nhạt, nhưng chỉ nở nụ cười mà liền sinh động xinh đẹp hẳn lên, đôi mắt cong cong trông rất đẹp mắt.

Hạ Nghị vui vẻ chủ động giới thiệu.

“Tôi là Hạ Nghị, người quen đều gọi tôi là A Nghị.”

Tô Tổ cũng đảo mắt vui vẻ.

Lúc này đến lượt Hạ Nghị đen mặt...

2. 3-4

Chương 3 – Sự thật trôi lên mặt nước

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

“Chiều nay vui lắm, ngủ ngon.”

Tô Tổ chần chừ một lát rồi gõ khê mấy chữ, sau đó nhấn gửi.

“Cảm ơn, ngủ ngon.”

Bận rộn cả một tuần, cuối cùng cuộc sống cũng quay về quỹ đạo cũ.

Chạng vạng tối thứ sáu hôm nay, Tô Tổ đang nhìn lọ bột canh rỗng tuếch với vẻ mặt xoắn xuýt lúc tỉ mỉ nấu cơm tối.

Không bột đồ gột nên hồ. Nấu ăn sao thiếu gia vị được, nhưng cô lại kiên quyết không muốn đi mua. Sao lại xuất hiện khiếm khuyết nhỏ nhặt lúc làm việc hạnh phúc nhất trong ngày thế này.

Vì thế mỗi tham ăn nào đó bắt đầu động não – đi bộ ra siêu thị gần nhất mua bột canh cần 20 phút, đi bộ sang nhà hàng xóm xin ít bột canh chỉ mất 5 phút đồng hồ!

Lúc này sân khấu nhỏ trong đầu Tô Tổ đang có một người cao cao cầm hai túi dầu muối tương dấm to đùng, cười đến là ngu ngơ, trăng cảnh này khiến trong đầu cô bỗng có tiếng nói, “Dì à, thời khắc cũng có tình cảm lãng giềng đến rồi đây!”

Tô Tổ ấn chuông cửa hai lần, cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân từ trong phòng.

Cửa mở, Tô Tổ chỉ kịp chào một tiếng “A” trong hai chữ “A Dì”.

Người đàn ông đối diện mặc quần áo ở nhà thoải mái dễ chịu, hơi tựa vào cửa, khoe miệng nở nụ cười dịu dàng. Dáng người anh không cao to như Hạ Nghị nhưng lại có tư thế cao ngất kiêu khác.

Nhưng lúc này Tô Tổ chỉ thấy được đôi mắt anh, đó là đôi mắt trầm như cảnh đêm, là đôi mắt mà cô chỉ từng thấy ở một người, là đôi mắt cô chạm tới vô số lần lúc quay người. Chỉ một giây thời gian, bao nhiêu ký ức ủa về, nhưng đôi mắt vẫn sâu sắc rõ ràng như ngày nào.

“Cố Trầm?!” Nụ cười trên mặt Tô Tổ càng tươi hơn, vui sướng vô cùng.

Nụ cười của người đàn ông càng thêm sâu, giọng nói trầm thấp cất lên: “Tô Tổ, đã lâu không gặp.”

Vô tình gặp được bạn học cấp 3 đã lâu không gặp ở phòng bên cạnh rốt cuộc là loại cảm giác thế nào?

Vui sướng, kích động, kinh ngạc, ngỡ ngàng... Đủ loại cảm xúc ập tới, trong khoảnh khắc, Tô Tổ không biết nên nói gì cho phải, nghẹn mãi mới thốt ra được một câu: “Anh... Ặc... Sao anh lại... Ở đây?”

“Đây là nhà anh, anh không ở đây thì ở đâu?” Cố Trầm nhướn mày.

“Hử?” Đây là tình huống gì thế? Hôm đó rõ ràng cô thấy Hạ Nghị cầm chìa khóa mở cửa mà, tóm lại phòng này của ai thế? Chẳng nhẽ... bọn họ ở chung? Nhưng chỉ có một phòng ngủ mà... Lại chẳng nhẽ... Bọn họ là... Gì đó?!

Tô Tổ càng nghĩ càng lạch, may mà Cố Trầm kịp thời cắt ngang.

Được rồi, thật ra cũng không phải kịp thời cho lắm...

“Em đến gõ cửa có chuyện gì thế?” Cố Trầm tốt bụng nhắc nhở người nào đó đang chiếu phim trong đầu.

“Ồi!” Cuối cùng Tô Tổ cũng nhớ tới hũ bột canh không trong nhà mình. Tính tham ăn lập tức dâng trào, cô lo lắng nói: “Em tối xin ít bột canh, nhà em hết bột canh rồi, em đang nấu ăn.”

Xin bột canh à? Cố Trầm ngắt ra, nói “Anh đi tìm thử” xong thì quay người vào phòng.

Tô Tổ đứng trước cửa, nghe thấy tiếng đẩy ngăn kéo, đóng mở cửa tủ vang lên, thì ra cái gọi là “tìm bột canh” đúng thật là “tìm” thật... Cuối cùng trong ánh mắt chờ mong của cô, Cố Trầm mang theo túi đồ trở lại cửa, đưa tay ra.

Bịch “bột canh” mới tinh. Đúng vậy, mới tinh đấy, còn chưa cắt góc đâu.

Tô Tổ cầm lấy, có hơi cầm nín, mua bột canh về để trang trí phòng à...

“À... Thanks.”

“Đừng ngại, em đang nấu cơm tối à?”

“Đúng vậy. Anh thì sao, ở một mình à? Đã ăn gì chưa?”

“Ừ, anh chưa ăn, đang chuẩn bị gọi đồ.” Cố Trầm trả lời bằng giọng điệu “chân thành”, đôi mắt đen long lanh.

Quả nhiên là kiểu người mười ngón tay không dính chút nước, Tô Tổ vừa nhớ thương đồ ăn trong nồi, vừa bình tĩnh đón nhận ánh mắt “chân thành” của Cố Trầm.

“Được rồi, coi như sau này chúng ta là hàng xóm, em tính lời cho anh đấy nhé, một túi bột canh đổi một bữa ăn. Nửa giờ nữa qua phòng em ăn đi!” Vừa dứt lời, cô bèn quay người về phòng.

Cố Trầm nhìn bóng người biến mất dần, đôi mắt đen càng trầm hơn, nụ cười nơi khóe môi chưa từng tắt.

Xin bột canh à? Dường như là cái cố không tồi, đáng tiếc là không hợp với anh.

...

Cố Trầm cầm hai hộp sữa chua nha đam đi vào nhà Tô Tổ.

Tô Tổ nhìn rõ được hai hộp sữa chua thì liền cười, cầm lấy một hộp bắt đầu uống.

Cố Trầm tới ăn chực nên Tô Tổ vốn chỉ định làm hai món với một bát canh, nay lại tăng thêm thành bốn món với một bát canh. Không ngờ vẫn bị Cố Trầm quét sạch bằng tư thái ăn uống vô cùng ưu nhã, cảm giác thành tựu của đầu bếp Tô lập tức tăng vọt.

Ăn xong bữa cơm, sự thật về “Hạ Nghị” cũng trôi lên mặt nước. Anh chàng to con đương nhiên không phải là “bạn phòng” của Cố Trầm mà chỉ là đối tác kiêm bạn đại học của Cố Trầm. Ngày đó trong thang máy, Hạ Nghị chỉ vì bất mãn với việc bị Cố Trầm xem là chân chạy việc dọn nhà nên mới mạo danh thân phận chủ nhà cố ý đùa giỡn cô hàng xóm xinh xắn này. Câu chuyện có màn mở đầu máu chó, nhưng cái kết lại đậm chất bi tình – Hạ “Di” cuối cùng lại bị “anh” Tô đùa giỡn.

Chương 4 – Sữa chua nha đam trong ký ức...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

“Cố Vỗ Quýt, sao ngày nào anh cũng mang sữa chua đến trường thế?”

“Để uống.”

“Vậy tại sao lại là vị nha đam?”

“Vị nha đam ngon nhất.”

“Thật không đấy?” Mỗ tham ăn trước giờ chưa từng chú ý đến vị nha đam bắt đầu không bình tĩnh.

“Lừa đấy.” Mỗ vô quýt trông thấy ánh hào quang tham ăn toát ra trong đôi mắt kia thì liền có cảm giác không lành.

“Em thấy để em tự chiêm nghiệm thì đáng tin hơn, ha hả.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hộp sữa chua nha đam trên bàn mỗ vô quýt còn chưa kịp mở đã bị túm lấy. Động tác mở hộp nhăm một miếng xảy ra như nước chảy mây trôi, mang tính tuần hoàn, mỗ tham ăn chép miệng, rung đùi đắc chí một phen, cuối cùng mới thỏa mãn nói: “Hừm, đúng là không tồi!”

Bề ngoài thì mỡ vờ quýt có vẻ bình tĩnh yên lặng, nhưng đôi mắt đen nheo lại của anh lại tố cáo anh đang gào thét tiếc hận vô cùng, rất ư là tiếc hận hộp sữa chua nha đam kia. Đáng ra anh nên uống hết trước mới đúng!

Suốt buổi chiều, mỡ tham ăn đặt vỏ hộp sữa chua nha đam bên góc bàn như thể chiến lợi phẩm, để cho mỡ vờ quýt sau lưng mình chiêm ngưỡng, còn dương dương tự đắc cảm thụ sự oán hận từ đôi mắt bên sau.

Sóng mắt chuyển động, mỡ vờ quýt bắt đầu nổi giận! Đối với sự áp bức vô tình và thị uy vô sỉ của đồ tham ăn kia, anh quyết tâm phản kháng!

Vì thế, giữa trưa ngày thứ hai, chỉ thấy mỡ vờ quýt lặng lẽ lấy hai hộp sữa chua nha đam ra khỏi cặp sách, mỡ tham ăn nào đó rất biết nghe lời, hờn hờ cầm một hộp, xoay người qua chỗ khác với vẻ mỹ mãn...

Thật ra thế giới này có rất nhiều chuyện ngoại ý muốn, trùng hợp đến kỳ. Nhưng suy cho cùng, thật ra cũng chỉ vì ai khổ cực dụng tâm mà thôi.

...

Cổ Trầm vừa đi chân trước, chân sau Tô Tổ đã nhận được điện thoại Lương Diệp hẹn cô vào chủ nhật.

Hôm trước mẹ Tô đã gọi điện dặn đi dặn lại phải giữ liên lạc với Lương Diệp, tiếp tục gia tăng tình cảm, đáng vẻ đến là chờ mong. Tô Tổ suy nghĩ một chút rồi liền đồng ý đề nghị của Lương Diệp.

Từ Mịch Mịch nghe nói Tô Tổ và Lương Diệp gặp mặt lần hai thì bèn xung phong nhận việc bổ sung cố vấn hình tượng cho Tô Tổ. Sáng sớm thứ bảy, cô nàng đã gọi mấy cuộc liên hoàn lời Tô Tổ dậy, sau đó Từ Mịch Mịch kéo cô đi làm tóc, mua quần áo, chạy ngược chạy xuôi, mãi đến khi Tô Tổ mệt mỏi, túi tiền quay quắt mới thôi.

Buổi chiều ngày hôm sau, Tô Tổ tóc dài mềm mại, váy dài đến gối lịch sự, cầm lấy ví tiền lép kẹp đi ra ngoài.

Lần này vẫn hài hòa thuận lợi như lần đầu gặp mặt, bọn họ ăn tối ở một nhà hàng Quảng Đông, Lương Diệp lại lái xe đưa Tô Tổ về nhà như thường lệ. Có điều lúc này Lương Diệp đưa Tô Tổ về dưới lầu, hai người trò chuyện mấy câu rồi mới tạm biệt, Tô Tổ lịch sự đứng đó nhìn Lương Diệp lái xe đi rồi mới quay đầu lên tầng.

Nhiệt độ ban đêm hơi lạnh, chiếc xe Land Rover màu trắng yên tĩnh đậu ở ven đường, đáng vẻ Cổ Trầm có vẻ hơi cô đơn, anh xuống xe, phát tay, quay người, đôi mắt đen như mực chiếu rọi cảnh đêm mãi không tan.

Đêm nay Tô Tổ ngủ rất sâu, không mộng mị.

Hậu quả của một giấc ngủ chất lượng chính là – cô ngủ quên mất! Tô Tổ hấp tấp lao ra khỏi nhà, liền thấy Cổ Trầm mặc đồ đi làm, tay xách cặp tài liệu đứng đợi thang máy.

“Chào buổi sáng, đi làm à?” Cổ Trầm mỉm cười chào hỏi Tô Tổ.

“Ừ... Ngủ quên sắp muộn giờ.” Tô Tổ bực bội vuốt tóc.

Cổ Trầm giơ tay xem giờ: “Anh không gấp lắm, hay là để anh đưa em đi?”

Cô quả là đang muốn nghe những lời này! “Cung kính không bằng tuân mệnh, đại ân đại đức không cách nào báo đáp, ha hã!” Tô Tổ cười tươi.

Tô Tổ báo địa chỉ công ty, Land Rover màu trắng từ từ chạy ra khỏi cổng chung cư. Không cần chen chúc trên xe bus mới tốt làm sao, thoải mái dễ chịu ngồi trên xe, trong lòng Tô Tổ cảm thán có xe đúng là hạnh phúc!

“Tô Tổ, bình thường mấy giờ em tan tầm?”

“Khoảng năm giờ, sao thế ạ?”

“Ừ, cũng vừa xinh, lại tiện đường, về sau em có muốn quá giang xe anh không?”

“Sao em có thể không biết xấu hổ thế được, ha hã.” Có bánh từ trên trời rơi xuống à? Tô Tổ hơi nghi hoặc.

“Không sao, tiện đường thôi. Nhưng nếu em cảm thấy ngại thì anh không ngại giao bữa tối cho em đâu.”

Cái gì mà tiện đường chứ, cái gì mà ngại chứ, Cố Võ Quyết tự nhiên lấy việc giúp người làm niềm vui, quả nhiên là có mục đích! Tô Tổ thầm oán trong lòng, nhưng việc có xe đưa đón quả là có sức hấp dẫn, đổi lại mình lại phải nấu cơm mỗi ngày, nhưng cũng chỉ là nhiều hơn một chiếc bát một đôi đũa, hai món ăn thôi mà, Tô Tổ cảm thấy khá được.

“Ok! Thành giao!” Tô Tổ kích động quá lỡ miệng phá vỡ hình tượng mẫu giúp người làm vui nào đó, trực tiếp chuyển định nghĩa thành giao dịch.

Nhưng Cố Trầm đạt được mục đích hiển nhiên không để ý chi tiết nhỏ nhặt này, chỉ cười cười không nói.

Gần đây Hạ Nghị rất không bình tĩnh, vốn chẳng hiểu sao bị Cố Trầm cho sung quân đi thi công hạng mục gian khổ, sau lại phát hiện Cố Trầm cuồng tăng ca đột nhiên đổi tính đổi nết, liên tục tan làm đúng giờ. Cho dù công việc chưa xong cũng sẽ mang về nhà làm, vừa đến giờ liền xách cặp đi về.

Hạ Nghị rất tủi thân, Hạ Nghị rất u oán, rõ ràng Cố Trầm kia mới là người sống dựa vào làm việc cơ mà.

Tô Tổ mở cửa tủ lạnh ra, nhìn sữa chua nha đam trong tủ lạnh. Lần này đúng là kiệt tác của Cố Trầm, nói một cách hoa mỹ là để tiện cho mình uống sau khi ăn bổ trợ tiêu hóa. Tô Tổ ác độc vươn móng tay lấy chiếc hộp nhỏ màu xanh kia, đây đã là hộp sữa chua thứ ba của cô hôm nay rồi. Tô Tổ cười thầm ba tiếng, Cố Võ Quyết ơi là Cố Võ Quyết, anh chiếm dụng tủ lạnh của em như thế, đừng trách thỉnh thoảng em lại thanh lý hàng tồn nhé.

Ngày nào đó sau giờ cơm chiều, Cố Trầm nhìn thấy trong tủ lạnh chỉ còn duy nhất một hộp sữa chua nha đam, đối lập với số lượng hôm qua anh nhìn thấy, khoe miệng anh hơi giật. Tô Tổ đang chột dạ lúc này vội đứng dậy thu dọn bát đĩa.

“Tô Tổ...”

Động tác của Tô Tổ đứng lại một chút.

“Uống nhiều sữa chua quá sẽ bị tiểu chảy đó.”

Tay Tô Tổ run lên, suýt đập chén.

3. 5-6

Chương 5 – Bánh bao nhân rau của Dung mama...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Ngoại trừ việc tăng ca hoặc xã giao cần thiết, cứ đúng giờ, Land Rover của Cố Trầm lại xuất hiện dưới công ty của Tô Tổ. Tô Tổ nhìn thấy vậy, việc làm cơm tối cũng thuận tay hơn nhiều.

Nhưng ngày Lái Xe chỉ đang phụ trách việc đưa đón hằng ngày, cô Đầu Bếp cũng tự giác một tuần có hai ngày nghỉ. Như đã hẹn, Tô Tổ không hỏi Cố Trầm giải quyết ba bữa ngày cuối tuần thế nào, Tô Tổ không hỏi, Cố Trầm cũng chẳng bao giờ nhắc tới.

Mặt khác, quan hệ giữa Tô Tổ và Lương Diệp dường như cũng có một sự cân đối kỳ diệu nào đó – hai người không gọi điện nhắn tin nhiều, nhưng cơ bản tuần nào hai người cũng gặp nhau một lần vào cuối tuần, cùng ăn cơm, thỉnh thoảng lại đi xem phim. Tô Tổ vốn tính dè dặt rất thỏa mãn với sự cân đối này, lại có thể trấn an để mẹ Tô không giới thiệu đối tượng xem mắt cho cô nữa, hơn nữa Lương Diệp xuất thân hệ tiếng Trung quả thật là đối tượng nói chuyện không tồi. Một câu như thể lơ đãng của anh ta lại thường xuyên có thể kéo dài chủ đề, việc này khiến Tô Tổ rất bội phục.

Nhưng sự cân đối luôn là lớp nguy trang của ông trời, khiến cho bạn không kịp trở tay mới là mục tiêu cuối cùng của ông ta.

Một câu “Tô Tố, hay là chúng ta thử hẹn hò nghiêm túc xem sao?” của Lương Diệp khiến sự cân đối mà Tô Đà Điều đang hết sức quý trọng tan thành mây khói.

Tô Tố bối rối nói một câu qua loa tắc trách “Để em suy nghĩ chút” rồi liền vội vàng xuống xe, chưa đợi Lương Diệp đánh xe đi cô đã vội lên lầu.

Về đến nhà, Tô Tố ngồi sững sờ thất thần trong phòng khách. Trước mắt cô có hình ảnh như có như không hiện lên, hỗn loạn mà lại mơ hồ, mãi đến khi tiếng Từ Mịch Mịch vang lên bên tai – “Đã lâu vậy rồi, có nhớ cũng chẳng được gì”. “Việc này cậu phải tự vượt qua, chẳng nhẽ tốn mất mấy năm còn chưa đủ à?”

Tô Tố đứng dậy tới trước tủ đồ, kéo cửa tủ ra, thùng giấy màu trắng lặng yên nằm đó.

Ngón tay khẽ run, Tô Tố hít sâu một hơi, mở thùng ra.

Một đóa hồng vàng héo khô được đặt cẩn thận trong một chiếc bình thủy tinh, một xấp thư dày được xếp theo đúng thứ tự thời gian, mấy tấm vé xem phim đã phai màu, những mảnh giấy đầy chữ, một chiếc chìa khóa đã mất vẻ bóng loáng của kim loại... Còn có một tấm hình duy nhất.

Tô Tố khẽ cầm ảnh chụp lên, mang nó tới gần trước mắt – Trên tấm hình là một chàng trai và một cô gái sóng vai đứng cạnh nhau, nụ cười rạng rỡ đọng lại, là thời thanh xuân tươi đẹp nhất. Khóe miệng cô không nén được khẽ cong, nhưng hốc mắt vẫn hơi ướm.

Thả ảnh chụp lại chỗ cũ, Tô Tố lấy điện thoại trong túi áo khoác ra nhắn tin cho Lương Diệp

“Lương Diệp, anh tin vào tình yêu không?”

Lương Diệp trả lời rất nhanh.

“Tin.”

“Vậy anh cảm thấy giữa chúng ta sẽ có tình yêu ư?”

Tô Tố kiên nhẫn chờ đợi, điện thoại yên lặng một chốc rồi lại có tiếng báo tin nhắn.

Lương Diệp đáp lại bằng một tin nhắn rất dài.

“Tô Tố, tình yêu là một bó củi trong lòng người, có người đốt cháy hết rất sớm, có người lại đốt hết muộn. Có người đốt được lâu, lại có người nhanh chóng đốt hết thành tro. Cho dù tình yêu có trở thành tro tàn thì cũng đừng quên, vẫn còn có dư âm có thể sưởi ấm.”

Quả nhiên anh ta hiểu, Tô Tố cười khổ.

...

Cổ Trầm phát hiện ra hôm nay Tô Tố có vẻ là lạ. Không chỉ bữa tối không đạt tiêu chuẩn, có món chẳng có vị gì, có món lại mặn vô cùng, hơn nữa bây giờ cô lại ngồi đó yên lặng ăn cơm trắng, rốt cuộc là thế nào đây?

“Tô Tố...” Cổ Trầm buông bát đĩa, khẽ chau mày.

“Hả?” Tô Tố hoàn hồn, “Anh ăn xong rồi à?”

Nói xong cô liền đứng dậy thu dọn, không biết là vô tình hay cố ý, cô không để ý đến người đối diện muốn nói lại thôi, còn có đôi mắt không che được vẻ lo lắng.

Một tay cầm đĩa, một tay Tô Tố mang chén đĩa lại bồn rửa, không ngờ chén đĩa đầy mỡ, cô không kịp phản ứng, tiếng vỡ vụn chói tai vang lên, dưới đất bữa bãi hỗn loạn.

Tô Tố chưa kịp suy nghĩ đã vội ngồi xuống, tay còn chưa kịp chạm tới mảnh vỡ, người đã bị Cổ Trầm kéo đứng dậy. Đôi đồng tử đen nhánh đã ẩn vẻ tức giận, Cổ Trầm không thêm ừ hừ, kéo Tô Tố ra khỏi chỗ chén đĩa vỡ, tìm chỗ bắt đầu dọn dẹp.

Tô Tố luống cuống đứng bên tường, ánh mắt vô thức tránh bóng người kia. Cô không muốn nhìn thấy vẻ lo lắng trong đôi mắt kia, không muốn thấy anh tức giận, càng không muốn nhìn anh chẳng nói năng gì, chỉ giải quyết hết hậu quả cho mình gây ra.

“Cố Trầm, để em ở một mình đi.” Không nên để anh chịu thiệt ngồi đó dọn dẹp cho cô mới phải.

Động tác trên tay Cố Trầm không dừng lại, mấy giây sau anh mới lạnh nhạt nói: “Anh biết rồi, dọn xong anh sẽ đi.”

Tô Tổ choáng váng, lúc này mới kịp ngó ra là mình nói linh tinh! Người ta lau dọn mệt nhọc, cô lại còn nói như thế! Nhưng muốn cứu vãn cũng đã muộn, Tô Tổ quả thật chẳng biết làm sao!

Mãi đến khi Cố Trầm rửa tay rồi đi ra, Tô Tổ vẫn chẳng nói được gì.

Quan hệ giữa cô và Lương Diệp còn đang bế tắc, bây giờ lại chỉ vì câu nói lỗ mãng của cô mà phá hỏng quan hệ láng giềng hòa thuận, Tô Tổ chỉ đành cảm thán gần đây đúng là xui xẻo, việc gì cũng trắc trở.

Sáng sớm ngày thứ hai, thái độ của Tô Tổ khác thường, từ sớm đã đứng cung nghênh Cố lão gia đại giá ở trước cửa nhà Cố Trầm, còn ý đồ dùng món bánh bao nắm hương thơm ngào ngạt đổi lấy nụ cười của Cố lão gia. Đáng tiếc Cố lão gia không bị bánh bao nhân rau mua chuộc, bình tĩnh tỏ vẻ anh đã ăn sáng rồi. Đang lúc Tổ Sai Vật ngượng ngùng chuẩn bị nhét bánh bao vào miệng mình, Cố lão gia lại mở miệng dát vàng, nói rằng anh quả thật không đành phụ tấm lòng của Tổ Sai Vật, cuối cùng quyết định nhận lấy bánh bao nhân rau của cô, nếu như ăn thử thấy thỏa mãn thì anh có thể xem xét về việc giao quyền quản lý bữa sáng của mình cho Tổ Sai Vật.

Trên mặt Tô Tổ ra chiều vui vẻ nhưng trong lòng đã lệ chảy thành sông. Thỏa mãn cái đầu anh ấy Cố Vô Quýt, cho anh chút ánh mặt trời, cho anh chút đồ ăn sáng, anh liền cho rằng mama tôi đây là cô gái hiền lành đó à!

Chương 6 – Hương vị của nỗi nhớ...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Lương Diệp ra nước ngoài rồi, không rõ nguyên nhân, chẳng rõ ngày về, thời gian suy nghĩ của Tô Tổ bị kéo dài vô thời hạn.

Nói thật ra, Tô Tổ vốn chẳng suy nghĩ gì. Bởi vì lúc Lương Diệp gọi cho cô, giọng điệu không hề yên tĩnh như xưa, Tô Tổ nghe ra sự vội vàng trong lời anh ta, cũng nghe được sự vội vàng và chờ mong đằng sau đó. Tô Tổ mơ hồ cảm giác đợi đến khi Lương Diệp về nước, câu chuyện sẽ chuyển sang một hướng khác, đã vậy thì cô cần gì phải vương bận đây?

Tảng đá trong lòng đã rơi xuống, Tô Tổ cảm thấy như trời thêm xanh, nước thêm trong, ngay cả Cố Trầm đang gặm xương sườn phía đối diện dường như cũng càng đẹp trai ngậy hơn!

“Cố Trầm này!” Tô Tổ nở nụ cười chân thành gọi anh.

Người đối diện ngẩng đầu, đôi mắt đen lóe lên vẽ cảnh giác.

Tô Tổ lựa chọn bỏ qua cảm giác phòng bị tràn ngập đôi mắt kia, cười tủm tỉm nói: “Em mời anh đi xem phim nhé?”

Sự thật chứng minh, việc thổ hào sảng khoái mời khách trăm năm khó gặp này quả thật là âm mưu, tính kế mà thôi! Vé xem phim là của Từ Mịch Mịch cho, bắp rang bơ của Cố Trầm mua, việc gọi là mời này thật ra là Tổ Lưu Mạnh muốn quảng cáo, vừa xem phim vừa có đồ ăn miễn phí! Ý của Từ Mịch Mịch là muốn Tô Tổ và Lương Diệp xúc tiến tình cảm. Ai ngờ Lương Diệp đột nhiên bay tới United States America, mắt thấy vé xem phim sắp hết hạn, Tô Tổ liền ủ mưu với Cố Trầm.

Đáng tiếc Boss Tổ có bày mưu tính kế thế nào cũng chẳng thể ngờ sau khi phim vừa chiếu, cô đã khóc thét. Đây là phim dành riêng cho các đôi đó! Trong phòng chiếu tối đen, mấy đôi tình nhân ôm ôm ấp ấp, cảnh nóng khắp muôn nơi, người người quần lấy nhau, duy chỉ có cô và Cố Trầm ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi nghiêm chỉnh, mắt không chớp lấy một cái suốt hai giờ!

Cuối cùng cũng hết phim, Tô Tổ nghiêng cái đầu cứng ngắc sang chỗ khác, cười cười hòa giải: “Thật có lỗi quá, ha ha, là em không cân nhắc chu toàn, không cân nhắc chu toàn...”

Đáp lại cô chỉ có tiếng hừ nhẹ và ánh mắt lạnh buốt như dao.

Thang máy từ từ đi lên, người nào đó phạm sai cố gắng giảm cảm giác hiện hữu của mình, chỉ thiếu nước chui vào góc hẻo lánh nào đó vẽ vòng tròn.

“Tô Tố.”

“...Vâng?”

Giọng điệu dè dặt thế này, Cố Trầm khẽ than một tiếng trong lòng, đúng là hết cách.

“Ngày mai anh đi công tác, cuối tuần mới về.”

“Vâng... Em biết rồi.”

Tô Tố vừa đáp vừa chăm chú gặt đầu. Hiếm khi nhu thuận như thế khiến Cố Trầm cảm thấy trong lòng mềm nhũn, bèn đưa tay xoa đầu cô.

Chỉ khẽ chạm vào như thế, như một chiếc lông vũ lặng lẽ phớt qua tim ai?

Cố Trầm đi công tác ngày đầu tiên, trên bàn xếp hai bộ bát đĩa theo thói quen.

Cố Trầm đi công tác ngày thứ hai, một đĩa sườn xào chua ngọt hương sắc mê hoặc còn thừa hơn nửa.

Cố Trầm đi công tác ngày thứ ba, sữa chua nha đam trong tủ lạnh chẳng có ai hỏi tới.

Cuối cùng cũng nhận được tới thứ sáu, người nào đó tan việc liền quyết đoán thu dọn đi thăm ba mẹ – nào có cách nào nữa, một người ăn tối đúng là tỉnh mạch, không quen gì cả.

Cố Trầm trở về hôm thứ tư. Đầu bếp biếng nhác tiêu cực hơn một tuần đêm đó lại như hăng máu gà, làm cả bàn đồ ăn.

Mùi thơm của đồ ăn bay tới, Cố Trầm nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, không chèn ép tâm trạng của mình nữa, đôi mắt đen như mực đầy tình ý. Có thể cứ tin rằng thật ra không chỉ có anh nhớ nhưng không?

...

Tô Tố ôm laptop ngồi một góc trên sofa, mê mẩn xem bộ phim hàn đang hot gần đây – Vì sao đưa anh tới!

Điện thoại trên bàn trà bỗng vang lên tiếng ma cà rồng, Tô Tố lưu luyến buông máy tính, bất ngờ là lớp trưởng cấp ba gọi tới.

“Alo?”

“Alo, có phải Tô Tố đó không?” Giọng nữ trong sáng dịu dàng truyền tới.

“Tớ đây, lớp trưởng!” Đường như trở lại những năm tháng cấp ba, cô chợt thốt xưng hô trước đây.

“Đã bao năm rồi, chợt nghe cậu gọi thế này quả là không quen!” Tống Quân Trúc cười hờn dỗi.

“Ha ha, trước kia quen gọi cậu vậy, bây giờ đã thành phản ứng bản năng rồi.”

Hai người nói nhăng nói cuội mấy câu, Tống Quân Trúc bèn vào chủ đề chính.

“Tô Tố, thứ sáu tuần này lớp chúng ta họp lớp mười năm sau tốt nghiệp đấy.”

Thấy Tô Tố không nói gì, Tống Quân Trúc lại thông thả cảm thán: “Hằng năm đều họp lớp, bất giác đã mười năm rồi. Mười năm rồi đấy Tô Tố à, lần cuối gặp cậu đã là chín năm trước. Mọi người ai cũng muốn gặp cậu...”

Tống Quân Trúc nói vậy khiến sống mũi Tô Tố cay cay. Lớp bọn họ là lớp lý, học cấp hai cô học lớp văn. Suốt ba năm sớm chiều ở chung, vậy mà cô vừa bỏ đi đã trọn chín mùa xuân xanh.

“Quân Trúc...”

“Tô Tố, tới gặp mọi người đi. Hơn nữa hôm đó tớ có việc muốn tuyên bố, hi vọng lúc đó cậu cũng ở đó.”

Bạn thân nhất của Tô Tổ thời trung học trừ Từ Mịch Mịch ra chính là Tổng Quân Trúc. Nghe giọng nói mềm mại thân thiết ngày xưa, lời từ chối chẳng tài nào thốt nổi nên lời.

Tô Tổ đặt điện thoại xuống, buồn bã đứng trước cửa sổ.

Màn đêm phủ lên lớp đèn đường lung linh trong thành phố.

Thời gian quả là đáng sợ. Không ngờ đã trải qua chín năm rồi, Tiểu Bạch?

4. End

Chương 7 – Nụ hôn ánh trăng...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Hợp lớp mười năm sau tốt nghiệp, Cố Trầm đương nhiên có tham gia. Nghe Tô Tổ nói năm nay cô cũng muốn đi, Cố Trầm có vẻ hơi bất ngờ, nhưng lo lắng còn nhiều hơn.

Cô ấy, đã thật sự chuẩn bị xong ư?

“Ngày mai ngồi xe anh đi?” Bất kể thế nào, anh cũng sẽ ở bên cô.

“Vâng, được.”

Radio đang phát bài “Sunny” của Boney M, Tô Tổ nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, ngón tay bắt giắc núm lấy góc áo.

Sunny, yesterday my life was filled with rain.

Sunny, ngày hôm qua đời anh mưa trĩu nặng.

Sunny, you smiled at me and really eased the pain.

Sunny, em cười với tôi và thật sự xóa mọi buồn đau.

The dark days are gone, and the bright days are here,

Những ngày đen tối đã qua rồi, và đây là những ngày tươi sáng,

Điện thoại trong túi reo lên, là tin nhắn từ Lương Diệp tưởng chừng đã xa ngút ngàn dặm.

“Tô Tổ, xin lỗi em. Tình yêu của anh đã trở về rồi.”

My Sunny one shines so sincere.

Sunny của tôi tỏa sáng chân thành

I love you, I love you.

Anh yêu em, anh yêu em.

Vì bị cảm động lây nên có thể hiểu, tình nguyện chúc phúc. Cái gọi là “Cho dù tình yêu đã trở thành tro tàn thì cũng đừng quên, vẫn còn có dư âm có thể sưởi ấm” thật ra chỉ là việc bắt đắc dĩ thỏa hiệp với sự thật mà thôi đúng không? Lương Diệp, Sunny của anh ta đã trở về, vậy của cô thì sao?

Sunny của cô sẽ không trở về nữa.

Địa điểm họp là một nhà hàng Trung Quốc. Phong cách cổ xưa cũng chẳng tài nào khiến cho tâm tình của Tô Tổ bình tĩnh trở lại được. Sau cánh cửa khắc hoa mộc kia là những người, là sự việc cô hằng trốn tránh suốt chín năm nay.

Một bàn tay khẽ đặt lên vai Tô Tổ, cô nghiêng đầu liền đón được ánh mắt nặng nề của Cố Trầm, đôi mắt đen nhánh như chiếu rọi vào cô.

Không có việc gì, có anh ở đây.

Tô Tổ hít sâu, đẩy cửa vào.

Trong phòng thoáng im lặng, Tống Quân Trúc là người phản ứng lại đầu tiên, bước ra chào đón, những người khác cũng ồn ào chào hỏi hai người.

Giọng điệu quen thuộc, không khí vui vẻ, dường như mười năm qua cũng chỉ là cô gái hôm qua buộc tóc đuôi ngựa nay đã để tóc dài, cậu trai mặc áo sơ mi năm nào đã thắt cà vạt, dường như thời gian chưa từng cuốn bọn họ về phía tương lai không ai biết trước kia.

Vào khoảng cuối của buổi họp lớp, Tống Quân Trúc đứng dậy nâng ly: “Các bạn học, mượn cơ hội hôm nay, tớ có việc muốn tuyên bố với mọi người. Tớ sắp kết hôn rồi, vì chỉ đăng ký kết hôn chưa không đãi tiệc rượu nên chén rượu này coi như đền bù cho các bạn!” Nói xong, Tống Quân Trúc uống cạn sạch ly rượu đỏ, tư thế quyết tuyệt kia như thể muốn tạm biệt hoàn toàn ngày hôm qua của mình.

Mọi người liên tục chúc mừng Tống Quân Trúc, ai chúc Tống Quân Trúc cũng không từ chối.

Tô Tổ hơi hoảng hốt nhìn cảnh cụng ly náo nhiệt trước mặt, ai trong bọn họ cũng đã tiến về tương lai. Trong tương lai đó có cô, có Cố Trầm, có Tống Quân Trúc, có khoảng thanh xuân của mỗi người.

Là mỗi người ư?

Bỗng nhiên cô cũng muốn phóng khoáng uống thật say...

“Cố Trầm,” Tô Tổ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như trước, “Em muốn tới siêu thị.”

“Được.”

Cố Trầm đứng bên người Tô Tổ, dung túng nhìn cô bỏ từng lon bia vào giỏ, bia đã lấp hết nửa chiếc giỏ.

Cố Trầm mở cửa vào nhà, kiên trì dẫn Tô Tổ đang xách túi bia đứng trước cửa nhà mình, cô đứng chớp mắt nhìn anh không nói gì.

Cố Trầm thở dài: “Nếu không vào thì anh đóng cửa đấy nhé.”

Lúc này bạn học Tô Tổ mới vui vẻ ôm túi vào cửa.

Hai người ngồi dưới đất, Tô Tổ lấy hai lon bia ra, lần lượt mở từng lon rồi ngửa cổ uống.

Cố Trầm vừa uống xong một lon, trước mặt Tô Tổ đã có bảy tám lon bia xiêu vẹo.

Thật ra từ lượng của Tô Tổ cũng không cao lắm, bình thường rất ít rượu bia. Nhưng đêm nay cô vội vàng chuốc say mình, muốn ném hết lý trí tỉnh táo ra sau đầu, cô có rất nhiều điều muốn nói, buồn bực chất chứa trong lòng đã bao năm, cô muốn nói ra, muốn suy nghĩ thật kỹ...

“Tô Tổ...” Cố Trầm đã uống xong lon thứ năm, muốn dung túng cô một chút, nhưng sao anh nỡ nhẫn tâm nhìn cô tự thương hại mình như thế?

“Cố Trầm, để em uống đi, say rồi em mới dám nói, say rồi mới dám...” Giọng cô nức nở, Tô Tổ ngẩng đầu, hốc mắt đã đầy nước.

Lon bia trong tay Cố Trầm biến dạng, nước mắt của cô khiến anh như phải bồng.

“Cố Trầm, chín năm rồi, Tiểu Bạch đi đã chín năm rồi... Không có ai nhớ, tất cả đều từ từ quên anh ấy, nhưng em lại không quên...”

“Vốn em nên hận anh ấy... Anh ấy ra nước ngoài rồi, không quan tâm em nữa, em nên ghét anh ấy, cả đời không nhắc đến anh ấy nữa, quên anh ấy sạch sành sanh...”

“Nhưng anh ấy lại chết rồi... Tiểu Bạch chết rồi... Chết ở nơi đất khác quê người, cô đơn thê lương đến thế...”

“Em không hận nổi... Tiểu Bạch đáng thương như thế, nhưng em lại chẳng có cả tư cách đau lòng khổ sở như người ta...”

“Bạn bè bạn học đều đã quên anh ấy, anh ấy là Nguyễn Quân Bạch... Một người kiêu ngạo như thế đã chẳng có tương lai, chẳng còn sau này nữa, chỉ có thể sống trong hồi ức của người khác, bảo em cam lòng quên anh ấy thế nào đây...”

Tô Tố khóc đến khản cả giọng, thút thít không nổi nữa, đột nhiên lại bị kéo vào một cái ôm dịu dàng, một bàn tay khẽ vỗ lưng cô, trấn an cảm xúc không khống chế được của cô.

Người trong lòng gầy gò, mặt đầy nước mắt, Cố Trầm dịu dàng lau nước mắt chưa khô của cô, lại ôm cô chặt hơn một chút. Nhiều mâu thuẫn như vậy, nhiều tủi hờn đến thế, cô lại giấu trong lòng bao nhiêu năm nay, anh không thể chia sẻ với cô, chỉ có thể yên lặng chờ đợi.

Anh thương cô đau lòng, đau khổ vì cô đau khổ. Duy chỉ có nụ cười của cô mới là thuốc giải, là châu báu xa xỉ quý giá nhất trong lòng anh.

Ánh trăng dịu dàng, là ai hôn ai, mang theo nỗi áp lực và sự ảm nẫn vô vàn, thành kính như người hành hương, khẽ khàng rơi lên trán ai?

Chương 8 – Kết thúc không được tính là kết thúc...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Tô Tố tỉnh lại vì di chứng điển hình của việc uống rượu, đau đầu khiến cô chẳng muốn nhúc nhích, lẽ mà mãi lâu mới bò được xuống giường.

Uống một ly nước mật ong to đùng, não bộ của Tô Tố chậm rãi restart xong. Tối qua say rồi hình như cô bực bực hết, tất cả dường như vẫn như cũ, không có dấu hiệu thay đổi gì, lại có gì đó dường như âm ỉ sục sục chỉ trong một đêm, lại có gì đó yên lặng nảy sinh dưới lớp phế tích. Tô Tố vô thức vuốt ve ly thủy tinh trong tay, trong lòng ngơ ngác.

Đang lúc Tô Ngơ Ngác yên lặng hỏi trời xanh thì lại nhận được điện thoại của Tổng Quân Trúc. Giọng nói của Tổng Quân Trúc không còn mềm mại như cũ nữa mà có vẻ khàn khàn mệt mỏi: “Tô Tố, chúng ta nói chuyện đi.”

Tô Tố chậm chạp khuấy ly cà phê trước mặt, yên tĩnh ngồi chờ. Cô tới sớm, lúc này Tổng Quân Trúc còn chưa tới.

Nghĩ đến tư thế uống rượu quyết tuyệt của Tổng Quân Trúc hôm qua, lại nghĩ đến giọng điệu nghiêm túc trịnh trọng lúc này, trong lòng Tô Tố hơi nghi hoặc, đồng thời xem lần chút bất an – Tổng Quân Trúc như thế khiến cô thấy lạ lẫm, chẳng nhẽ cô dâu sắp cưới không phải là người hạnh phúc nhất thế gian ư?

Lúc Tổng Quân Trúc tới quán cà phê, khuôn mặt tinh xảo không che được vẻ mệt mỏi giữa chân mày, nhưng cô ấy vẫn đoan chính ngồi xuống, lưng thẳng tắp.

“Tô Tố, hôm nay tớ dùng thân phận của kẻ thất bại ngồi đây nói chuyện phiếm với cậu.”

“Tớ chưa từng nói với cậu, tớ thích Cố Trầm, vừa vào cấp ba đã thích anh ấy rồi.”

“Anh ấy luôn mang vẻ mặt bình tĩnh, nhưng tớ biết chỉ trước mặt cậu, anh ấy mới thể hiện hỉ nộ ái ố.”

“Lúc đó trong mắt cậu chỉ có Nguyễn Quân Bạch, tớ bèn tự nhủ mình chờ một chút, không chừng ngày nào đó Cố Trầm sẽ không để ý cậu nữa.”

“Đáng tiếc tớ chờ rất lâu, mãi đến khi tâm ý của tớ cũng xao động, Cố Trầm vẫn là Cố Trầm trước đây. Bởi vậy tớ mới buông tha, tớ cố gắng tìm kiếm hạnh phúc thuộc về mình.”

“Tô Tố, ‘Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em’. Cậu chỉ cần quay đầu, anh ấy vẫn ở đó.”

Đáy lòng chua xót, Tô Tố nhìn sâu vào mắt Tổng Quân Trúc, cô yên lặng một chốc, sau đó mới nói: “Quân Trúc, cậu chưa bao giờ là kẻ thất bại.” Cô gái nhảy dựng lên đi tìm cô nói chuyện sau mỗi tiết sắp trở thành cô dâu của người khác, Tổng Quân Trúc vẫn là Tổng Quân Trúc cởi mở thẳng thắn, dám yêu dám hận.

Vừa dứt lời, người đối diện liền khẽ cười.

Sau buổi chiều gặp Tổng Quân Trúc, Tô Tổ bay tới Côn Minh.

Chớ hiểu lầm, cô không chơi trò mất tích. Cô xin nghỉ ở công ty, gọi điện báo với bạn bè người nhà, dán giấy trước cửa nhà Cố Trầm, lúc này Tô Tổ mới khoác ba lô lên, đóng cửa tắt điện thoại, chuẩn bị đi du lịch.

Từ Côn Minh tới Đại Lý, từ Đại Lý tới Lệ Giang, từ Lệ Giang đến hồ Lô Cô... Tô Tổ nằm dài trên ghế tựa ở sân thượng của khách sạn, nhìn ánh trăng chiếu xuống mặt hồ Lô Cô phía xa xa. Ánh trăng nhu hòa, đẹp như đôi mắt anh.

Thật ra cô nhớ rất rõ, nhớ rõ cái ôm ấm áp, nhớ rõ bàn tay khê khàng kia, nhớ cả nụ hôn mang theo dịu dàng và thương tiếc vô hạn. Đôi mắt đen nhìn cô chứa quá nhiều yêu thương, lại ẩn mình trong bóng tối.

“Tiểu Bạch, anh là khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong quãng thanh xuân của em, nhưng từ này về sau, tình yêu của em chỉ giữ ánh trăng dịu dàng này là đủ.”

...

Tô Tổ lại đứng trước cửa nhà Cố Trầm lần nữa, nhưng lúc này khác hẳn với bất kỳ lần nào trước đây. Cô cảm giác được rõ rệt thế nào là “Càng gần tình yêu lại càng e sợ”, ấn chuông cửa một tiếng, trái tim cô đập loạn nhịp như chú ngựa hoang đứt dây cương.

Cố Trầm mở cửa, một vật thể không rõ liền xông vào lòng anh, tư thế liều lĩnh khiến anh bị tông vào đầu cả bụng.

Đôi bàn tay rắn chắc từ từ ôm lấy cô, khoảnh khắc đó, Tô Tổ hạnh phúc rơi nước mắt.

Đêm đó Tô tiểu thư tìm thế nằm thoải mái nhất trong lòng Cố tiên sinh, sau đó thao thao bất tuyệt kể thức lữ hành tới Vân Nam của mình. Cô nói đến mặt trời lặn bên bờ biển, nói đến khúc ca dao thành cổ, còn nói đến ánh trăng dịu dàng trên hồ Lô Cô.

Cuối cùng Tô tiểu thư hưng phấn tóm lấy tay Cố tiên sinh, cười cong cả mắt.

“A Trầm, sau này chúng ta phải tới đó lần nữa.”

Đôi mắt đen nhánh của Cố tiên sinh cũng cong cong.

“Được.”

Chương 9 – Phòng ở bí mật...

Chuyển ngữ – Đặng Trà My

Lúc Hạ Nghị gặp lại Tô Tổ, cô hàng xóm lúc trước đã trở thành bạn gái chính thức của Cố Trầm.

“Gì cơ?! Em không biết ”Nguyệt Loan” là do Cố Trầm thiết kế à???” Hạ Nghị trợn mắt.

Tô Tổ sững sốt, trước giờ cô chưa bao giờ liên hệ về nhà mình và việc thiết kế của Cố Trầm. “Nguyệt Loan”, đây dường như là căn phòng lý tưởng của cô, thì ra được ngòi bút của anh vẽ nên. Đây là... Trùng hợp... ư?

Đáp án đương nhiên là phủ định, chỉ có điều e rằng cô đã quên mấy câu nói vô tâm trước đây.

“Cố Vô Quýt, sau này anh muốn học ngành gì?”

“Kiến trúc.”

“Kiến trúc à? Anh muốn thiết kế nhà ư?”

“Ừ.”

“A ha! Có tiền đồ, có tiền đồ! Thiết kế sư Cố sau này giàu rồi đừng quên cho em đi theo thơm lây với nhé!”

“...”

“Em có một yêu cầu không cao, giúp em thiết kế nhà là được.”

“ ... ”

“Em muốn ở trên tầng cao nhất, mấy mặt tường đều có cửa sổ sát đất, sáng sớm kéo rèm liền ngắm được cảnh, ôi chao, ngắm lại quả mới mỹ mãn làm sao! Cố Võ Quýt, tương lai của em phải dựa vào anh rồi!”

~ END ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-tieu-thu-va-co-tien-sinh>